కథా నిలయం
56843
శ్రీకాకుళం

సరికొత్త పాతకథ

ఆ పువ్వు చూడగానే బలరామ్ ముఖం వివర్ణమైంది. అంతవరకు సరదాగా పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూ నలుగురిని నవ్విస్తున్నవాడల్లా శిలాప్రతిమలా ..... ఆ పువ్వువంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు. "బలరామ్" అని యెవరో పిలిచేసరికి వులిక్కిపడి నిద్దరలోంచి మేలుకున్న వాడిలా అందరివంకా ఒక్కసారి పరకాయించి చూసి, అక్కడనుంచి లేచి తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు. మాకేమీ అర్థం కాలేదు. మా హాస్టలులో వాళ్ళందరికీ బలరామ్ అంటే విపరీతమైన ప్రేమ. అతను ఎక్కడవుంటే అతని చుట్టూరా యిరవై ముప్ఫైమంది జనం మూగుతూ వుంటారు. అతను విచారంగా వుండగా చూసినవాళ్లు యింతవరకూ ఎవ్వరూ లేరనే చెప్పవచ్చు. ఒక్కొక్కసారి రెండు మాసాలకాలం కూడా యింటిదగ్గరనుంచి చిల్లిగవ్వకూడా రాని సమయంలో సైతం అతను మామూలుగా యెప్పటిలాగే, ప్రపంచంలో తనంత అదృష్టవంతుడు, సుఖవంతుడు లేనట్టుగా కనపడేవాడు. అలాంటివాడు యీనాడు ఒక్కసారిగా యీ విధంగా బెంబేలుపడటం చూసేసరికి హాస్టలువాళ్ళం హైరానా పడ్డాం.

రాత్రి భోజనం దగ్గరకూడా బలరామ్ ఎవరికీ కనిపించలేదు. మెల్లగా పదిన్నర అవుతున్నప్పుడు మాట్లాడకుండా గదిలోకివచ్చి కూర్చున్నాడు. కొద్దిక్షణాల దాకా మేమిద్దరం ఏమీమాట్లాడలేదు. అతను ఏదో ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు. నేనేల్లా మొదలెట్టాలో తెలియక కూర్చున్నాను. నావంక చూసి "ఒక సిగరెట్టు యియ్యి" అని అన్నాడు. మాట్లాడకుండా సిగరెట్టు పెట్టె అగ్గిపెట్టె అతనికి యిచ్చాను. సిగరెట్ సగంకాల్చి బయటికిచూస్తూ "ఇవాళ నా మనస్సేం బాగుండలేదురా" అన్నాడు. నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు. అయినా ఏం సమాధానం చెప్పగలను?

"సరదాగా జరుగుతున్న పార్టీ మధ్యలోంచి వెళ్ళిపోయానని మీకు చాలామందికి కోపం వచ్చి వుంటుంది."

"కోపానికేంవుందిలే, నీకు ఎందువల్ల మనస్సుకి కష్టం కలిగిందో తెలియక ఖంగారు పడ్డాం."

"కొన్నికొన్ని విషయాలు ఎవరితోనూ కూడా చెప్పుకోలేనివి వుంటాయి. మనస్సులోనే అణచబడి ఒక్కసారి మన బలహీనతని గ్రహించి అవి బయటికి వస్తూంటాయి. అప్పుడు ఎంతటివాడూ డీలా అయిపోతూ వుంటాడు."

* * *

నా చిన్నతనంలో నన్ను సైకిలురాముడని పిలిచేవాళ్ళు. సైకిలుమీద రకరకాల ఫీట్లు చేయడం అనేక నిముషాలు ఒక్కేదిశలో సైకిలును తొక్కకుండా నిలపడం యిటువంటి పనులు చేసి చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళకి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూండేవాడిని. స్కూలుఫైనలుకు వచ్చేసరికి మా నాన్న తనదగ్గరున్న డబ్బుపెట్టి టాక్సీలు, లారీలు అవీ కొని సర్వీసు పెట్టాడు. చాలా లాభంవచ్చేది. నేను చదువంటే అట్టే శ్రద్ధ చూపించకుండా, ఎప్పుడూ కారుతోలడం, బాగుచెయ్యడం గడుపుతూ వుండేవాడిని. నాతోబాటు మా క్లాసులో యిద్దరు కోమట్లుండేవారు. వెండి, బంగారం వ్యాపారంలో వాళ్ళ పెద్దలు చాలా ఆస్థిని సంపాదించారు. పేరుకి వైశ్యులేగాని, ఆచార వ్యవహారాలన్నింటిలోనూ బ్రాహ్మలకి ఏమాత్రం తీసిపోయేవాళ్లుకాదు. వాళ్ళకి కమలాక్షి అనే చెల్లెలుండేది. నా కళ్ళకి ఆ పిల్ల రంభలాగా కనిపించేది. ఒకరోజున జోరుగా సైకిలు తొక్కుకుంటూ వాళ్ళ యింటిదగ్గరికి వచ్చేసరికి ఒక చిన్నపిల్లవాడు సైకిలుకు అడ్డంగా వచ్చాడు. నేను వెంటనే బ్రేకువేసి సైకిలు ఆపేశాను. కుర్రవాడు బిత్తరపోయి సైకిలువంక చూసి వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. గుమ్మంలో కమల నుంచుని యీ దృశ్యమంతా చూస్తోంది. నేనటు చూడగానే నావంక చిరునవ్వునవ్వింది. నేనారోజంతా ఏనుగెక్కినంత సంబరపడ్డాను.

మరునాటినుంచి స్కూలుకు వచ్చే సమయాన అక్కడ ఒక్కక్షణం ఆగటం ఆపిల్ల నన్ను చూసి చిరునవ్వు నవ్వటం మామూలైపోయింది. ఇలా ఒకటి రెండు నెలలు గడిచాయి. ఒకరోజున ఇంట్లో ఏమీతోచక బయటికి బయలుదేరాను. కొంచెం దూరం వెళ్ళేసరికి, నన్ను ఎవరో వెంటాడుతున్నట్టుగా అనుమానంవేసి వెనక్కి తిరిగి చూశాను. కమలాక్షి వాళ్ళింట్లో పనిచేసే అమ్మాయి పదిహేను పదహారేళ్ళది నా వెనకాలవస్తోంది. నేను కొంచందూరం నడిచి ఒక పాడుబడ్డ యింటి దగ్గర ఆగాను. అప్పటికి చీకటిపడటం మొదలుపెట్టింది. నేనా యింట్లోకి వెళ్ళగానే, ఆ పిల్ల కూడా నా వెనకనే ఆ యింట్లోకి వచ్చింది. నన్ను చూసి చిరునవ్వునవ్వి తలవంచుకుంది.

"ఏం ఎందుకిలా వచ్చావు?" అని నేనడిగాను.

"ఏంలేదు, వూరికేనే"

"ఏంలేదూ? వీళ్ళవెంటా వాళ్ళవెంటా పోవడం నీకు అలవాటా?"

"అదికాదండి."

"ఏదికాదు?"

"కోప్పడమాకండి. సాలారోజుల నుంచి నాకు మీరంటే ఎంతో యిష్టం."

నేను ఒక్క క్షణం ఏంమాట్లాడలేకపోయాను.

"అయితే!" అని అన్నానుకాని అదేం సమాధానం చెప్పలేదు. పమిటకొంగు చేతివ్రేళ్ళతో తిప్పుతూ కాలి బొటనవ్రేలితో నేలమీద రాయటం మొదలుపెట్టింది. నేను కొంచెం కోపంగా-

"ఈసారి వూరుకున్నాను. ఇంకోసారి యిటువంటి పని చేశావంటే జాగ్రత్త' అన్నాను. బయటికివచ్చి కొంచందూరం వెళ్ళిన తరువాత యీ సంఘటనని గురించి ఆలోచిస్తూ వెనక్కి తిరిగి వచ్చాను.

ఒక యింటిగడపమీద కూర్చొని చెంగులో ముఖం దాచుకుని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది. నాకు కోపం జాలి రెండూ ఒక్కసారే కలిగాయి.

మరునాడు మా నాన్నతోకలిసి మదరాసు వెళ్ళాను. మదరాసులోని వింతలు విశేషాలు చూడటంతో ఇది మరిచి పోయాను. తిరిగి రాగానే మామూలు గానే కమలాక్షిని చూడటానికి వెళ్ళాను. ఆ ముఖంలోని చిరునవ్వు మరింత వెలుగుగా కనిపించింది. దుద్దుల్లోని రవ్వలు బుగ్గలమీద తళతళలాడాయి. నన్నుచూసి నవ్వి, ఒక కాగితంమీద ఏదో రాస్తున్నట్టుగా నటించి అందిందా అని సైగ చేసింది. నాకు ఏదో అర్థం కాలేదు. పనిచేసే పిల్ల దాన్ని గురించి సైగ చేసింది. నేను దీంట్లో ఏదో కుంభకోణం వుంది. దీన్ని గురించి దర్యాప్తు చేయాలని నిశ్చయించుకుని యింటికి బయలుదేరాను. అదృష్టవశాత్తు పనిచేసేపిల్ల దోవలో కనబడ్డది. దాన్ని దగ్గరకి పిలచి, "మీ అమ్మాయిగారు ఏదైనా వుత్తరం యిచ్చిందా?" అని అడిగాను. "వుత్తరమా? లేదే!" అంది.

"అబద్ధమాడేవంటే చంపేస్తాను. నా సంగతి తెలియదులాగుంది. నీకు యిచ్చానని మీ అమ్మాయిగారే చెప్పింది." అది కొంచెంసేపు తటపటాయిస్తు నుంచుంది చివరికి.

"మీకు కోపంరాదంటే చెబుతాను."

"కోపం రాదులే చెప్పు."

"ఆ రోజున మీకు వుత్తరం యిద్దామనే వచ్చాను కాని మీరు కోపగించుకుని వెళ్ళిపోయారు. ఇవ్వాళ సాయంకాలం రండి తెచ్చి పెడతాను."

"ఆ వేషాలు నాదగ్గరేం పనికిరావు. యిప్పుడే పట్టుకురా" కసిరాను. అది బెదురుగా అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

సుమారు పదినిముషాల తరువాత ఒక చిన్న కాగితం తీసుకువచ్చి యిచ్చింది. ఆ వుత్తరానికి ఆది అంతంలేదు- రెండు మూడు వాక్యాలున్నాయి.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు. కాని మీరేమిటో తెలుసు! మీ రెవరో చెప్పరూ?"

ఈ వుత్తరం చదవగానే సమాధానం ఏం రాయాలో తెలియలేదు. పనిచేసే పిల్ల అక్కడే నుంచునివుంది. జేబులో చెయ్యిపెట్టి చూస్తే రెండు రూపాయలున్నాయి. వాటిని ఆ పిల్లకి యివ్వబోయాను. "వద్దండి. మీ దయవుంటే చాలు" అని అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది. ఇంటికి వెళ్ళేసరికి మానాన్న నాకోసం చూస్తున్నాడు. "ఒరేయి ప్యాసయ్యావురా" అని అన్నాడు. ఇటూ అటూ అల్లరి చిల్లరగా తిరిగి నప్పటికీ పరీక్ష ప్యాసయినందుకు నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది.

మరునాడు బయలుదేరి బొంబాయి వెళ్ళాము. యింటికి తిరిగివచ్చేసరికి కాలేజీలు తెరిచారు. వచ్చేలోపున ఒక్కసారి కమలాక్షిని కలుసుకుందామని అనుకున్నాను. చాలా ప్రయత్నంకూడా చేశాను. ఏదీ కొనసాగలేదు. నా కోరికని మనస్సులోదాచి కాలేజీకి వెళ్ళాను. క్రొత్త ప్రదేశం, కొత్తమనుష్యులూ, నాకు నా చదువే సహాయమయింది. ఎప్పుడు శలవలు వస్తాయా ఎప్పుడు కమలని చూద్దామా అని యుగాలుగా నిరీక్షించగా దసరాశలవలు వచ్చాయి. అమితమైన ఆనందంతో యింటికి బయలుదేరి వచ్చాను. నాన్న మామూలు ధోరణిలో కాలేజి ఎల్లా వుంది? అని ప్రశ్నించాడు. అమ్మమాత్రం "ఇంత చిక్కిపోయావేరా?" అని అడిగింది. నా మనస్సు వాటి అన్నింటికి సమాధానం చెప్పే స్థితిలోలేదు. ఎల్లాగో అల్లా రెండు మెతుకులు నోటవేసుకుని కమల కోసం బయలుదేరాను.

ఆ యింటి పరిసరాలలో కొద్దిక్షణాలు ఆగి నిరీక్షించాను. కాని ఆ మనిషి వచ్చే సూచనలేవి కనిపించలేదు. చివరకి ధైర్యంచేసి వాళ్లన్నయ్య పేరు పిలుస్తూ తలుపుకొట్టాను. "ఎవరదీ?" అంటూ వచ్చి తలుపుతీసి నన్ను చూసి రెండడుగులు వెనక్కి వేసి నుంచుంది. ఆ మనిషిని అంత దగ్గరగా చూడటము అదే మొదటిసారి. ఆపాదమస్తకం రెప్పవాల్చకుండా ఒక్కసారి చూచాను. కాళ్ళకి మట్టెలు, పమిట చాటునుంచి కనిపిస్తున్న మంగళసూత్రం నన్ను ఒక్కసారి స్తబ్ధుణ్ణిచేశాయి. నేను ఏదో చెబుదామని అనుకుంటుండగానే ఎవరో వస్తున్న సవ్వడి విని, "మా అన్నయ్య యింట్లో లేడు" అని లోపలికి పారిపోయింది. పిచ్చివాడిగా యింటికి వచ్చాను. అప్పుడే బయలుదేరి మా బంధువుల వూరు వెళ్ళాను. కాని రెండోరోజునే నే చేసిన పొరపాటుని గ్రహించాను. మాకు వాళ్ళకి సాపత్యం ఎక్కడ? వాళ్ళు కోటీశ్వరులు, అందులోను ఇంకోకులం. అటువంటివాళ్ళపిల్లని పెళ్ళాడకోరడం ఎంత హాస్యాస్పదం! ఏనాడో చేసుకున్న అదృష్టంవల్ల ఆ పిల్ల నన్ను ప్రేమిస్తోంది. అదే కోటివేలు... వివాహమైతేనేం నన్ను ప్రేమించటం మానలేదుగా!... ఈ ఆలోచన నా మనసుకెంతో ఉల్లాసాన్ని కలిగించింది. తిరిగి మావూరు వచ్చేశాను. శలవలు

చివరిదాకా కమలను చూడటానికి వెళ్లేవాడిని... కాని మాట్లాడటానికి అవకాశం దొరకలేదు. శలవలు అయిపోయి మళ్ళీ కాలేజీలు తెరిచారు...

కాలేజీ అంటే మొదటిసారి వున్న వుత్సాహం యీసారి నశించింది. ఏదో మామూలుగా అలవాటు ప్రకారం వెళ్ళడం మినహా దానియందు ఎటువంటి ప్రత్యేకమైన యిష్టం లేకపోయింది. రోజులు నడుస్తున్నాయి. ఒకరోజు రాత్రి ఒక విచిత్రమైన కల వచ్చింది. కమలని బలవంతంగా ఒక పడవలో కూర్చోబెట్టి సముద్రంలోకి ఎవరో తోసేశారు. ఏంచెయ్యాలో తోచక ఏడుస్తోంది. నేను "కమలా!' ' అనే వెర్రికేకతో కళ్ళల్లోకి దూకాను. నిద్దర మెళుకువ వచ్చింది. జరిగింది అంతా ఒక కల అని తెలిసింది కాని నా మనసులోని ఆదుర్దామాత్రం అణగలేదు.

మరునాడు బయలుదేరి యింటికి వచ్చేశాను. కమల ఎక్కడా కనిపించ లేదు. పిచ్చివాడిలా ఆ యింటి చుట్టూ రెండు రోజులు తిరిగాను. మూడో రోజు వుదయం పనిచేసే పిల్ల కనిపించింది. కమల ఏదని అడిగాను. జబ్బుగా వుంటే రెండు రోజుల క్రితం ఆసుపత్రిలో పెట్టారని చెప్పింది. ఆసుపత్రికి పరుగెత్తాను. అక్కడంతా నన్ను ఎరుగున్నవాళ్ళే... అక్కడి హెడ్ నర్స్ మా అమ్మకి పురుడుపోసింది. నన్ను చూసి పలకరించింది. ఆవిడని ప్రశ్నించగా కమలకి న్యుమోనియా, స్పెషల్ వార్డు, నాలుగవ నెంబరు గదిలో వుంటూంది అని చెప్పింది. మెల్లిగా నాలుగో నెంబరు గది దగ్గరికి వెళ్ళాను. గదిలో కమల పడుకునివుంది. చుట్టూ వాళ్ళ బంధువులు కూర్చుని వున్నారు. నన్ను చూసి నిట్టూర్పు విడిచి ప్రక్కకి ఒత్తిగిలింది.

ఇంటికి వచ్చాను. అమ్మ ఏదో ప్రశ్నలడిగింది. కాని ఏం సమాధానం చెప్పారో నాకు తెలియదు. ఆ రోజు ఎలా గడిచిందో తెలియదు. సాయంకాలం చీకటి పడే సమయానికి గులాబీపువ్వొకటి పుచ్చుకుని ఆసుపత్రికి బయలుదేరాను. కమల ఒక్కర్తె పడుకునివుంది. మెల్లగా గదిలోకి వెళ్ళి "కమలా!" అని పిలిచాను. చాలా ప్రయత్నం చేసిందికాని అది కూడా ఆమె శక్తికిమించిన పని అయింది. "ఎలా వుంది?" అడిగాను.

"చాలా బాధగా వుంది, బ్రతక నేమో!"

"ఛా! అవేం మాటలు... రెండు మూడు రోజులలో తగ్గిపోతుంది."

నా చేతిలోని గులాబీపువ్వుని ఆమె చేతిలో పెట్టాను. ఆ పువ్వు తలలో పెట్టుకోవటానికి ప్రయత్నం చేసింది. నేనే ఆ పువ్వుని తలలో అమర్చాను. గదిలోకి నన్ను వచ్చి నావంక ప్రశ్నార్ధకంగా చూసింది. నేను శాలువ కమల మీద జాగ్రత్తగా కప్పి "వెడుతున్నాను. రేపు మళ్ళీ వస్తాను" అన్నాను. నావంక ఒక్కక్షణం చూసి

కళ్లు మూసుకుంది. నర్సు నా వంక కోపంగా చూస్తోంది. బయలుదేరి ఇంటికి వచ్చేశాను.

ఆ రాత్రి అంతా జాగరణలోనే గడిచిపోయింది. ఉదయం పదకొండు గంటదాకా వూరంతా తిరిగివచ్చి భోజనం చేసి కూర్చున్నాను. మనస్సంతా గడియారంమీదనే వుంది. ఈ ఆలోచనలతో నన్ను నేను మరిచిపోతున్న సమయంలో ఎవరో నన్ను రెండుసార్లు పిలిచారు. తేరిపారి చూసేసరికి కమలా వాళ్ళ అన్నయ్య నా ఎదురుగుండా నుంచుని వున్నాడు. "మీ నాన్న వున్నారా?' ' అని అడిగాడు.

"మా నాన్న ఎందుకు?"

"టాక్సీ కావాలి!"

"మా నాన్న వూళ్ళోలేరు. అయినా టాక్సీ ఎందుకు?"

"మా చెల్లెలు యీ వుదయం పోయింది. శవాన్ని యింటికి తీసుకు వెళ్ళాలి..."

కమల పోయిందా... ఇవ్వాళ ఉదయం పోయిందా... అప్పటికి నా బాధని ఎవరితో కూడా చెప్పలేదు. నేనేం మాట్లాడ గలను? కమల పోయింది... నా ఆలోచనలను భంగం చేస్తూ "టాక్సీ పంపుతావా?" అని ఆతనడిగాడు. "పద. నేనే తీసుకువస్తా" మా స్వంతకారు తీసుకుని బయలు దేరాను.

ఆసుపత్రిదాకా కారు ఎలా నడిపానో నాకే తెలియదు. నిన్న నాతో మాట్లాడిన కమల యీనాడు మమ్మలందర్నీ వదిలి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది. నేను వాళ్ళన్నయ్య తోడు పట్టి కమలని కారులో భద్రంగా పడుకోపెట్టాము. నేను యిచ్చిన పువ్వు కూడా వాడిపోయింది... కమల పోయింది.

కాని నాలోని అగ్నిమాత్రం చల్లారలేదు. ఈ మండే హృదయాన్ని తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వులో లేనిపోని హాస్యంలోదాచి కాలం గడుపుతూ వచ్చాను. కాని యీరోజున మీరిచ్చిన గులాబీపువ్వు నన్ను పిచ్చివాడిని చేసింది. యింకొక సిగరెట్టు యియ్యి...